

Fireogtredstindstyvende Møde.

Mandagen den 10de Marts Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Efter Dagsordenen gik man over til:

Første Behandling af „Forslag til Lov angaaende en foreløbig Bevilling for Finantsaaret 1873—74“.

(Lovforslaget findes i Tilleg A. Sp. 3099—3100).

Bøffen: Det er Frugten af Rigsdagens Udsættelse i Efteraaret, der nu foreligger i Form af en foreløbig Bevillingslov. Det er naturligvis en uheldig Vej at komme ind paa, men som Forholdene for Diebliffet ere, er den jo nødvendig, og der vil forsaavidt heller Intet være til Ginder for at gaa ind derpaa, idet man tør gaa ud fra Forudsætningen om, at en saadan Bevilling bliver benyttet med tilbørlig Hensynstagen til de Postler paa Finantslovsforlaget, om hvis endelige Vedtagelse der kan være Tvivl. Hvad angaar Fristen for denne Bevillings Gyldighed, kunde det maasse være tilraadeligt at udvide den noget. For tre Aar siden var Forholdet, som det vil være i det høie Things Grindring, ligesom nu, idet en foreløbig Bevillingslov blev gjort nødvendig, og blev det gjentagne Gange, idet Finantslovens Behandling trak længere ud, end man havde ventet. Svoredes Forholdet i den nærmeste Fremtid vil stille sig, er jo usikkert. I det foreliggende Lovforslag stilles Fristen til den 1ste Mai, og det gaar altsaa ud fra, at Behandlingen af Finantsloven skal kunne endes i Løbet af April Maaned. Det er jo muligt; men det er ogsaa muligt, at dette ikke vil ske, og jeg kan ikke Mindet end antage, at det vil være heldigere, at de til Statsmaskineriets rolige Gang fornødne Midler da ere tilstede. Derjom det finder Støtte, vil jeg derfor forbeholde mig til 2den Behandling at stille Forslag om en mindre Forlængelse af den Frist, som her er sat til 1ste Mai.

Sjörving: Jeg er ganske enig med den ærede foregaaende Tale i, at Fristen er for kort, og efter min Mening har den ærede Finantsminister ved at foreslaa en saa kort Frist vist, at han maa være i Besiddelse af et meget sangvinst Temperament. Efter den Erfaring, vi derom i en Aarrække have vundet, kan der ikke være nogen-

somhelst Udfigt til, at Finantsloven vil kunne blive færdig til Slutningen af April Maaned; ja, maasse vil den knap blive færdig til Pintse, altsaa i Begyndelsen af Juni Maaned. Naar vi i Dag, den 10de Marts, begynde 2den Behandling, kan det med fuldstændig Sikkerhed forudsiges, at 3die Behandling her i Thinget, for hvilken der jo ovenikjøbet er reserveret særdeles vigtige og indgribende Forslag, ikke vil kunne finde Sted før efter Paaske, og i saa Fald vil Loven ikke gaa herfra før i de allerførste Dage af April. Det er ogsaa naturligt, at, naar de 2 første Maaneder af Samlingen tages bort, maa der lægges 2 Maaneder til paa den anden Ende. Erfaringen viser, at der behøves omtrent et halvt Aar til Finantslovens Behandling, selv om Arbejdet gaar raff fra Haanden, som det er gaaet i Aar og i det foregaaende Aar. Det forekommer mig imidlertid, at et Forslag om en saadan Bevillings Forlængelse naturlig maa udgaa fra Ministeren; men kommer det frem fra en anden Side, skal jeg naturligvis lige fuldt støtte det.

Finantsministeren: Jeg kan ikke erkjende Nødvigheden af den Sætning, der blev opstillet, at 2 Maaneders Forbrug i Begyndelsen af Samlingen nødvendig skal medføre 2 Maaneders Tilleg i dens Slutning. Jeg kan heller ikke erkjende, at der nødvendig behøves saa lang Tid til Finantslovens Behandling, som den ærede sidste Tale forudsatte. At det skal være en given Sag, at Finantslovens Behandling ikke skal kunne klares hurtigere, end det er flet i den senere Tid, vil jeg nødig gaa ind paa. En anden Ting er det derimod, at der ikke fra min Side kan gøres nogen Indvending imod, at Fristen forlænges. Jeg tror ikke, at man af den Maade, hvorpaa Forslaget er affattet, kan drage nogen Slutning med Hensyn til mit Temperament, hvilket heller ikke kan have nogen Interesse. Naar jeg har forelagt Forslaget, som det foreligger, er det flet for at være i fuld Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa den tilsvarende Lov blev affattet for 3 Aar siden, men der er som sagt fra min Side ikke Noget til Ginder for en Forlængelse af Fristen, og derjom f. Ex. Finantsudvalget og jeg kunde enes om Grændsen, skalde der ikke fra min Side være det Mindste i veien for selv at stille Forslag om en saadan Forlængelse. Jeg vilde imidlertid ønske, at der i denne Henseende fete en bestemt Aftale, for at der ikke senere skal opstaa nogen Uenighed derom.